Dosarul nr. 5r-2306/2026
4-26076152-12-5r-16062026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

12 noiembrie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana,
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Sergiu Ciobanu
grefier Maria Darie
cu participarea:
agentului constatator Alexandrina Rotari

examinând în şedinţă publică contestația depusă de petentul *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. ***** din 05 iunie 2026, întocmit de către Biroul Vamal Centru, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravențional și deciziei de sancționare contravențională, instanța de judecată, -

C O N S T A T Ă:

La 05 iunie 2026, agentul constatator, inspector principal SPC al Biroului Vamal Centru, Veaceslav Nimerenco, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. *****, prin care ***** a fost sancţionat cu amendă în mărime de 510 unităţi convenţionale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul Contravențional, constituie 25 500 lei, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, reţinându-se că, petentul la data de 20 aprilie 2026, ora 10:30, a săvârșit fapta contravențională, stabilită prin introducerea pe teritoriul vamal al RM, prin nedeclararea organului vamal a produselor stomatologice conform anexei nr. 1, contravaloarea vamală de 108 492,10 lei.

La 10 iunie 2026, petentul *****, a depus prin intermediul Biroului Vamal Centru o contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare, conform căreia solicită anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. ***** din 05 iunie 2026 şi deciziei de sancționare contravențională.

În motivarea contestației depuse, contestatarul, menționează faptul că, procesul-verbal cu privire la contravenție din 05 iunie 2026, dar și decizia de sancționare contravențională, urmează a fi anulate, din motivul lipsei faptei contravenției, argumentele de fapt și de drept fiind pe larg enunțate în contestația depusă.

În ședința de judecată, agentul constatator, a solicitat respingerea contestației cu menținerea procesului-verbal întocmit și decizia de sanționare.

În ședință de judecată, petentul, fiind citat legal, nu s-a prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (3) din Codul Contravențional, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia.

În context, instanţa consideră pertinentă jurisprudenţa CtEDO, care în cauza *Ponomariov împotriva Ucrainei* a evidenţiat că, ţine de obligaţia părţilor de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoştinţă, iar mai mult, Curtea

reaminteşte că, un stat nu poate fi considerat răspunzător atunci când o parte, citată legal şi informată despre obiectul cauzei, renunţă, în mod expres, la dreptul de a se prezenta în instanță şi de a se apăra (*cauza Poitrimol împotriva Franţei, hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31*), or atitudinea reclamanților ar echivala cu o renunțare la dreptul de a apărea în instanţă, sau acordul de examinare a cauzei în baza materialului existent.

Audiind opinia agentului consatator, studiind materialele cauzei contravenţionale şi lucrărilor dosarului prin prisma motivelor invocate în contestație procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei în baza căruia a fost aplicată sancţiunea, instanța de judecată reține că acesta este legal întocmit și temeinic, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul Contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârșit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Potrivit art. 10 din Codul Contravenţional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de acţiunea contravenţională.

În corespundere cu art. 14 alin. (1) din Codul Contravenţional, contravenţia se săvîrşeşte cu intenţie sau din imprudenţă. (2) contravenţia se consideră săvîrşită cu intenţie dacă persoana care a săvîrşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conştient survenirea acestor urmări.

Instanța de judecată reține că, în conformitate cu art. 378 alin. (2) din Codul Contravențional, în procesul contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională este obligată să asigure părților și altor participanți la proces deplina exercitare a drepturilor procesuale în condițiile prezentului cod.

Conform prevederilor art. 448 alin. (1) din Codul Contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sânt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sânt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la şedința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447^1 alin. (8).

Inițial, instanța de judecată apreciază, prin prisma art. 448 alin. (1) din Codul Contravențional că, contestația supusă examinării de către petentul *****, a fost depusă în termen.

În aceeași ordine de analiză, instanța reține că, potrivit art. 448 alin. (8) din Codul Contravențional, pentru contestația depusă împotriva deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale se percepe o taxă de timbru în mărimea prevăzută de Legea taxei de stat nr. 213/2023.

În conformitate cu art. 2 alin. (1), (4) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023, Taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei

contravenționale atât în primă instanță, cît și în căile de atac. Taxa de timbru constituie 200 de lei.

La materialele cauzei, se regăsește bonul de serviciu nr. 92907 din 06 iunie 2026, prin care se confirmă că, *****, a achitat taxa de timbru în sumă de 200.00 lei.

Instanța de judecată a constatat cu certitudine că, la 05 iunie 2026, agentul constatator, inspector principal SPC al Biroului Vamal Centru, Veaceslav Nimerenco, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. *****, prin care ***** a fost sancţionat cu amendă în mărime de 510 unităţi convenţionale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul Contravențional, constituie 25 500 lei, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, reţinându-se că petentul, la data de 20 aprilie 2026, ora 10:30, a săvârșit fapta contravențională, stabilită prin introducerea pe teritoriul vamal al RM, prin nedeclararea organului vamal a produselor stomatologice conform anexei nr. 1, contravaloarea vamală de 108 492,10 lei.

Din perspectiva Convenţiei Europene a Drepturilor Omului, faptele contravenţionale intră în sfera cauzelor penale. Astfel, pentru materia contravenţională sunt valabile unele garanţii procedurale specifice materiei penale în sens european autonom, printre care și prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de art. 6 § (2) din Convenţie.

Astfel, pentru respectarea garanţiilor menţionate, instanța de judecată, va verifica legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. ***** din 05 iunie 2026.

Cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, analizînd cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancțiunea nulității absolute, instanța de judecată constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate. Astfel, procesul-verbal nu cuprinde toate mențiunile prevăzute de art. 443 din Codul Contravențional, însă acestea nu afectează în mod esențial fondul cauzei, iar sub sancţiunea nulităţii absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenţia a fost săvârșită, inclusiv a datelor de identitate ale făptuitorului, fiind indicat locul săvîrșirii acesteia, figurînd semnătura agentului constatator precum și a martorului.

Astfel, dispozițiile legale pertinente au fost corect menționate de către agentul constatator, sancțiunea fiind aplicată cu respectarea prevederilor legale referitoare la cuantumul minim și maxim al amenzii.

Conform art. 287 alin. (10) din Codul Contravențional, introducerea pe, sau scoaterea de pe teritoriul Republicii Moldova a mărfurilor, obiectelor și altor valori, prin locuri stabilite pentru control vamal, prin tăinuire de controlul vamal, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop, ori cu folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală, ori prin nedeclararea sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei, dacă aceste acțiuni nu constituie infracțiune, dacă valoarea mărfurilor, obiectelor și altor valori constituie:

- până la 2000 de unități convenționale, se sancționează cu amendă de la 100 la 500 de unități convenționale;

- de la 2000 până la 4000 de unități convenționale, se sancţionează cu amendă de la 500 la 900 de unităţi convenţionale;

- de la 4000 până la 8000 de unități convenționale, se sancţionează cu amendă de la 900 la 1200 de unităţi convenţionale.

Astfel, se constată că, dispoziţiile legale pertinente au fost corect menţionate de către agentul constatator, sancţiunea fiind aplicată cu respectarea prevederilor legale referitoare la cuantumul minim şi maxim al amenzii.

În această ordine de idei, urmează a fi notat că, în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, cauza Ziliberberg contra Republicii Moldova din 1 februarie 2005, cererea nr. 61821/00, de referinţă în partea ce ţine de aplicabilitatea art. 6 „*Dreptul la un proces echitabil*" din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale vis-a-vis de procesul contravenţional s-a statuat că, contravenţia în calitate de acţiune sau inacţiune ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracţiunea săvârșită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, prevăzută de Codul Contravenţional pasibilă de sancţiune contravenţională este de competenţa *„raţione materiae"* a Curţii şi respectiv, sunt aplicabile aceleaşi garanţii ale dreptului la un proces echitabil prevăzute de art. 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.

Conform prevederilor art. 374 alin. (1) din Codul Contravențional, procesul contravenţional este activitatea desfăşurată de autoritatea competentă, cu participarea părţilor şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligaţii, având ca scop constatarea contravenţiei, examinarea şi soluţionarea cauzei contravenţionale, constatarea cauzelor şi condiţiilor care au contribuit la săvârșirea contravenţiei.

Aceiaşi prevedere legală se conţine şi în dispoziţia art. 381 alin. (4) din Codul Contravențional, care statuează că autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cât şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul Contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere a dosarului după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În corespundere cu art. 425 alin. (2) din Codul Contravențional, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Reține instanța că, conform prevederilor art. 442 alin. (1) din Codul contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Din materialele cauzei rezultă că, procesul-verbal cu privire la contravenţie, dar și decizia asupra cauzei contravenționale au fost întocmite în prezența petentului. Acest fapt este confirmat prin semnăturile acestuia.

Așadar, lecturînd contestația, petentul ***** a confirmat că, anume el a trecut frontiera și a introdus în țară fără a declara produse stomatologice, menționate în procesul-verbal de ridicare a mărfurilor din 20 aprilie 2026, atrăgînd atenția instanței asupra faptului că, nu cunoștea despre faptul declarării, dar și că, a traversat frontiera de stat.

Astfel, sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, trebuie reţinut că, în genere, procesul-verbal cu privire la contravenţie fiind întocmit de un organ al statului aflat în exerciţiul funcţiunii trebuie sa i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumţii de autenticitate, veridicitate şi legalitate. În acest sens este de remarcat că, în jurisprudenţa CtEDO s-a reţinut în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu, contrare Convenţiei. În aşa mod, Curtea a constatat anterior că prezumţiile de fapt si de drept se regăsesc în orice sistem de drept; în principiu, convenţia nu derogă de la acestea, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depăşească un anumit prag. În special, articolul 6 § 2 impune statelor să aibă în vedere aceste prezumţii, aceasta în limite rezonabile, ţinând cont de gravitatea faptelor şi păstrând dreptul la apărare *(Salabiaku împotriva Franţei, hotărârea din 7 octombrie 1988, seria A, nr. 141-A, pag. 15, pct. 28; Telfner împotriva Austriei, nr. 33501/96, pct. 16, 20 martie 2001).*

În speța dedusă judecății, instanța constată că, autorul contestației nu a prezentat nicio probă în susținerea poziției sale privind circumstanțele de fapt care i se impută, făcând trimitere doar că, acesta nu cunoștea despre faptul declarării bunurilor, dar și traversarea frontierei de stat, de care este învinuit.

Așadar, în situația în care procesul-verbal cu privire la contravenție, legal întocmit, se bucură de prezumția legalității, la examinarea contestației, în susținerea poziției de apărare, petentul urma să prezinte vreo probă care ar răsturna această prezumție, contrar însă, contestația înaintată poartă un caracter declarativ, nu este susținută de probe care ar confirma circumstanțele invocate, contestatorul limitându-se doar la invocări formale a unor circumstanțe de fapt. De aceea, în opinia instanței de judecată, nu sunt temeiuri de a pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator şi legalitatea procesului-verbal şi a deciziei contestate.

În acest context, instanța de judecată determină că, la examinarea cauzei contravenționale, agentul constatator a ţinut cont în deplină măsură de prevederile legale, a determinat caracterul veridic al contravenţiei imputate, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante, necesitatea sancţionării făptuitorul *****. Deci, aplicând rigorile art. 425 alin. (1) din Codul Contravențional, care specifică că „*probele sânt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei*”, instanța de judecată stabilește că, în cazul de față, probele cercetate și analizate supra, demonstrează incontestabil faptele constatate de către agentul constatator.

Astfel, examinând cauza contravențională sub toate aspectele, complet şi obiectiv, clarificând toate circumstanţele ce au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei

contravenţionale, verificând la fel încadrarea juridică a faptei, norma materială contravenţională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenţiei - în raport cu materialele cauzei contravenţionale examinate în cadrul şedinţei de judecată şi cercetând materialele anexate la dosar, instanța de judecată conchide că, argumentele conţinute în contestaţie sunt neîntemeiate, cu atât mai mult că, careva motive de fapt concrete nu au fost înaintate.

Drept concluzie, instanţa de judecată stabilește că, la încheierea procesului-verbal cu privire la contravenţie și aplicarea sancțiunii contravenționale, prin care s-a dispus recunoaşterea lui ***** vinovat în săvârșirea contravenţiei prevăzută de art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, agentul constatator a respectat prevederile art. 443 din Codul Contravenţional şi a determinat caracterul veridic al contravenției imputate, neidentificându-se careva circumstanțe din cele prescrise la art. 445 din Codul Contravențional şi care ar conduce la nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, fiind acordată atenţie cuvenită prevederilor art.art. 5 - 9 din Codul Contravenţional şi anume - principiul legalităţii şi egalităţii în faţa legii, principiul dreptăţii şi caracterului personal al răspunderii contravenţionale, precum şi principiul individualizării răspunderii contravenţionale şi sancţiunii contravenţionale, astfel ca obiecţiile făcute de către petentul ***** în contestaţia sa, să aibă un caracter de a evita răspunderea contravenţională şi care să nu poată influența actele nominalizate supra, or, odată ce procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia de aplicare a sancţiunii contravenționale fiind legale în fond, aceste acte nu pot fi anulate pe motive formale.

Aşadar, instanţa de judecată conchide că, la examinarea cauzei contravenţionale, agentul constatator a determinat caracterul veridic al contravenţiei imputate, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăţia lui *****, existenţa circumstanţelor atenuante şi a celor agravante, necesitatea sancţionării celui din urmă şi caracterul sancţiunii contravenţionale, ca în consecinţă fiindu-i aplicată o sancţiune contravenţională echitabilă şi în limitele fixate şi prevăzute de respectiva normă materială contravenţională. Deci, constatând şi elucidând circumstanţele descrise mai sus, instanţa de judecată găseşte de cuviinţă ca contestaţia înaintată de către ***** să se respingă, ca neîntemeiată.

Prin urmare, raportând împrejurările de fapt avute loc la circumstanţele de drept stabilite de către agentul constatator, instanţa de judecată consideră că, petentul *****, corect şi întemeiat a fost identificat ca fiind o persoană care a încălcat prevederile art. 287 alin. (10) din Codul Contravențional.

În acest sens este de remarcat că, în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumțiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei. Astfel, în Hotărârea pronunţată *în cauza Salabiaku contra Franţei*, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei şi prezervând drepturile apărării.

Reieșind din cele sus invocate, cât și cumulând întreg probatoriul existent la materialele cauzei, instanța de judecată consideră că, petiționarul nu a prezentat probe pertinente care ar confirma declarațiile acestuia sau care ar servi temei de identificare a unui probatoriu suplimentar, cu atât mai mult, nu s-a identificat o solicitare privind administrarea la materialele cauzei a probelor ce ar confirma cele invocate.

Cumulând cele sus identificate instanța consideră necesar de a respinge contestația înaintată de petentul ***** asupra decizie de sancționare contravențional, aplicată în baza procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. ***** din 05 iunie 2026 întocmit în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravențional.

În temeiul celor justificate, călăuzindu-se de prevederile art. 395 alin. (1) pct. 2), art. 448, art. 460 - 462 din Codul contravențional, în numele Legii, instanţa de judecată, –

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge, ca neîntemeiată, contestaţia depusă de către petentul *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. ***** din 05 iunie 2026, întocmit de către Biroul Vamal Centru, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravențional și deciziei de sancționare contravențională.

Hotărîrea cu drept de recurs în termen de 15 zile în Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Ciocana).

Preşedinţele şedinţei,
Judecător **Sergiu Ciobanu**